

Lieta C-324/20

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2020. gada 22. jūlijs

Iesniedzējtiesa:

Bundesfinanzhof (Vācija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2020. gada 7. maijs

Atbildētāja un kasācijas sūdzības iesniedzēja:

Finanzamt B

Prasītāja un atbildētāja kasācijas tiesvedībā:

X-Beteiligungsgesellschaft mbH

BUNDESFINANZHOF [FEDERĀLĀS FINANŠU TIESAS]

LĒMUMS

lietā

Finanzamt B,

atbildētāja un kasācijas sūdzības iesniedzēja,

pret

X-Beteiligungsgesellschaft mbH,

prasītāja un atbildētāja kasācijas tiesvedībā

[..]

par pievienotās vērtības nodokli par 2012. gadu

V senāts [oriģ. 2. lpp.]

2020. gada 7. maijā nolēma:

R e z o l u t ī v ā d a ļ a

I. Uzdot Eiropas Savienības Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

1) Vai vienreiz sniegts un tād laikposmam nepiesaistīts pakalpojums rada turpmākus rēķinu pārskatus vai turpmākus maksājumus PVN direktīvas 64. panta 1. punkta izpratnē jau tādēļ vien, ka noslēgta vienošanās par samaksu pa daļām?

2) Pakārtoti – ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzoša: vai ir jāpieņem, ka pastāv nemaksāšanas gadījums PVN direktīvas 90. panta 1. punkta izpratnē, ja nodokļa maksātājs saistībā ar savu pakalpojumu sniegšanu ir vienojies, ka atlīdzība par to ir maksājama piecos ikgadējos maksājumos, un ja dalībvalsts tiesību aktos vēlākas samaksas gadījumam ir paredzēta koriģēšana, ar ko tiek atcelts iepriekšējs nodokļa bāzes samazinājums, kas veikts, pamatojoties uz šo tiesību normu?

II. [..]

P a m a t o j u m s:

I.

- 1 Prasītāja un atbildētāja kasācijas tiesvedībā (turpmāk tekstā – “prasītāja”) savus darījumus apliek ar nodokli, pamatojoties uz *Umsatzsteuergesetz* [Apgrozījuma nodokļa likuma] (turpmāk tekstā – “*UStG*”) 13. panta 1. punkta 1. apakšpunkta a) punktu un balstoties uz nolīgto atlīdzību, tā sniedza *T-GmbH* (turpmāk tekstā – “*GmbH*”) ar nodokli apliekamu starpniecības pakalpojumu, pamatojoties uz 2012. gada 7. novembrī noslēgtu vienošanos par honorāru. Saskaņā ar to *GmbH* (pasūtītāja) uztic prasītājai (izpildītājai) rīkoties kā starpniekam zemes gabala pirkuma līguma ietvaros saistībā ar zemes gabalu pilsētā M. Šīs vienošanās preambula liecina, ka zemes gabala pirkuma līgums jau ir reģistrēts, un tajā ir konstatēts, ka izpildītāja ir pilnā apmērā izpildījusi savas no šā pasūtījuma izrietošās saistības. Attiecībā uz pretizpildījumu tika panākta vienošanās, ka izpildītāja no pasūtītājas saņem honorāru 1 000 000 EUR apmērā (plus PVN). Nolīgtais honorārs bija jāsamaksā piecās vienādās daļās, katra 200 000 EUR apmērā (plus PVN). Šīs daļsummas bija jāmaksā ik ; pirmā no bija jāsamaksā līdz 2013. gada 30. jūnijam. Pasūtītājai par honorāra maksājumu izpildi bija jāsniedz izpildītājai nodrošinājums. Turpmākajos gados pirms attiecīgā samaksas termiņa prasītāja izrakstīja rēķinu, norādot arī nodokli par attiecīgo daļsummu, saņēma šīs summas un aplika ar nodokli, balstoties uz saņemto apmēru [oriģ. 3. lpp.]

- 2 Pēc pievienotās vērtības nodokļa speciālās revīzijas atbildētāja un kasācijas sūdzības iesniedzēja (*Finanzamt* [valsts ieņēmumu dienests], turpmāk tekstā – “FA”) uzskatīja, ka prasītājam, pamatojoties uz to, ka starpniecības pakalpojums sniegts jau gadā, uz kuru attiecas šis strīds, ar nodokli esot jāapliek viss starpniecības honorārs. Prasītājas iebildumu, ka laikā no 2013. līdz 2018. gadam tai bija jāsniedz vēl citi tirgvedības pakalpojumi un ka ikgadējais maksājums 200 000 EUR apmērā bija veicams ar nosacījumu, ka attiecīgi turpinās projekta attīstība, FA neņēma vērā – tāpat kā 2016. gada 15. marta papildu vienošanos, kurā esot paredzēts pasūtījums veikt tā saucamo vadošā māklera tirgvedību (par honorāru, kas atkarīgs no panākumiem), kas nozīmējot, ka izpildītāja attiecībā uz zemes gabalu, kas ir minētā līguma priekšmets, sniedz pasūtītājam starpniecības pakalpojumus un atbalsta visu pasūtītājas izstrādāto, ar to saistīto projektu, aktīvi piedaloties tā turpmākā tirgvedībā. Tādēļ FA ar 2016. gada 22. decembra lēmumu grozīja par 2012. gadu aprēķināto pievienotās vērtības nodokļa summu. Attiecīgā sūdzība netika apmierināta.
- 3 Turpretim *Finanzgericht* [finanšu tiesa] (turpmāk tekstā – “FG”) prasību [..] lielākajā daļā apmierināja. Kā izrietot no vienošanās par honorāru, prasītāja savu starpniecības pakalpojumu esot sniegusi jau gadā, uz kuru attiecas šis strīds. Papildu vienošanās – pretēji prasītājas uzskatam – nenozīmējot, ka būtu izmantojama kāda atšķirīga interpretācija. No tās neizrietot, ka tajā iekļautie punkti būtu bijuši spēkā jau sākotnējās vienošanās par honorāru noslēgšanas brīdī. Tomēr, ņemot vērā Eiropas Savienības Tiesas (turpmāk tekstā – “Tiesa”) judikatūru par Padomes Direktīvu 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (turpmāk tekstā – “PVN direktīva”) un *Bundesfinanzhof* (turpmāk tekstā – “BFH”) judikatūru, esot uzskatāms, ka turpmākās summas, izņemot pirmo summu, kas saņemta 2013. gadā, ir neiekasējamas *UStG* 17. panta 2. punkta 1. apakšpunkta un 1. punkta pirmā teikuma izpratnē. Par šo nolēmumu FA ir iesniegusi savu kasācijas sūdzību.

II.

4 1. Tiesiskais regulējums

5 a) Savienības tiesības

PVN direktīvas 63. pantā ir noteikts:

“Nodokļa iekasējamības gadījums iestājas un nodoklis kļūst iekasējams tad, kad faktiski ir veikta preču piegāde vai pakalpojumu sniegšana.” [oriģ. 4. lpp.]

6 Šīs direktīvas 64. panta 1. punktā ir noteikts:

“Ja pakalpojumu sniegšana vai preču piegāde, izņemot preču nomu/īri uz noteiktu laiku vai preču pārdošanu uz nomaksu, kā minēts 14. panta 2. punkta b) apakšpunktā, rada turpmākus rēķinu pārskatus vai turpmākus maksājumus, tad tās uzskata par pabeigtām tad, kad beidzas laiks, uz kuru attiecas šādi rēķinu pārskati vai maksājumi.”

7 Direktīvas 66. panta pirmā daļa ir formulēta šādi:

“Atkāpjoties no 63., 64. un 65. panta, dalībvalstis var paredzēt, ka attiecībā uz konkrētiem darījumiem vai dažu kategoriju nodokļa maksātājiem nodoklis kļūst iekasējams kādā no šādiem termiņiem:

a) vēlākais, izsniedzot rēķinu;

b) vēlākais, saņemot maksājumu;

c) ja rēķins nav izsniegts vai ir izsniegts ar nokavēšanos – noteiktā termiņā no dienas, kad iestājies nodokļa iekasējamības gadījums.”

8 Šīs direktīvas 90. pantā ir noteikts:

“1. Anulēšanas, atteikuma vai pilnīgas vai daļējas nemaksāšanas gadījumā, vai arī ja cenu samazina pēc tam, kad notikusi piegāde, saskaņā ar dalībvalstu paredzētajiem noteikumiem attiecīgi samazina summu, kurai uzliek nodokli.

2. Pilnīgas vai daļējas nemaksāšanas gadījumā dalībvalstis var atkāpties no 1. punkta.”

9 **b) Valsts tiesības**

UStG 13. panta 1. punkta 1. apakšpunktā ir noteikts:

“Nodoklis ir jāmaksā

1. par preču piegādēm un pakalpojumiem:

10 a) ja nodoklis tiek aprēķināts, balstoties uz nolīgto atlīdzību (16. panta 1. punkta pirmais teikums),– dienā, kad beidzas taksācijas periods, kurā dots izpildījums. Tas attiecas arī uz izpildījumu pa daļām. Tāds pastāv, ja atlīdzība par konkrētām saimnieciski dalāma izpildījuma daļām ir nolīgta atsevišķi. Ja atlīdzība vai tās daļa saņemta pirms pilnīga vai daļēja izpildījuma, attiecīgās nodokļa saistības rodas dienā, kad beidzas taksācijas periods, kurā saņemta atlīdzība vai tās daļa, [oriģ. 5. lpp.]

b) ja nodoklis tiek aprēķināts, balstoties uz saņemto atlīdzību (20. pants),– dienā, kad beidzas taksācijas periods, kurā saņemta atlīdzība.”

11 *UStG* 17. pantā ir paredzēts:

“(1) Ja ar nodokli apliekamam darījumam 1. panta 1. punkta 1. apakšpunkta izpratnē ir grozīta nodokļa bāze, uzņēmējam, kurš veicis šo darījumu, ir jākoriģē par to maksājamā nodokļa summa. [..]

(2) 1. punktu piemēro *mutatis mutandis*, ja:

- 12 1. ar nodokli apliekamas preču piegādes, pakalpojuma vai Kopienas ietvaros veicamas iegādes vajadzībām nolīgta atlīdzība ir kļuvusi neiekasējama. Ja atlīdzība tiek saņemta vēlāk, nodokļa summu un atskaitīto priekšnodokli koriģē no jauna.”
- 13 *UStG* 20. panta pirmais teikums redakcijā, kas bija spēkā gadā, uz kuru attiecas šis strīds, bija formulēts šādi:
 “Valsts ieņēmumu dienests var – uz attiecīga pieteikuma pamata – atļaut uzņēmējam,
- 14 1. kura apgrozījuma kopsomma (19. panta 3. punkts) iepriekšējā kalendārajā gadā nav pārsniedzis 500 000 EUR [kopš 2020. gada 1. janvāra – 600 000 EUR] vai
2. kurš saskaņā ar *Abgabenordnung* [Nodokļu kodeksa] 148. pantu ir atbrīvots no pienākuma veikt uzskaiti un regulāri sagatavot pārskatus, balstoties uz ikgadēju inventarizāciju, vai
3. ja viņš darījumus veic, darbojoties kā brīvās profesijas pārstāvis *Einkommensteuergesetz* [Iedzīvotāju ienākuma nodokļa likuma] 18. panta 1. punkta 1. apakšpunkta izpratnē,
- 15 aprēķināt nodokli, balstoties nevis uz nolīgto atlīdzību (16. panta 1. punkta pirmais teikums), bet gan uz saņemto atlīdzību.”
- 16 **2. Par pirmo prejudiciālo jautājumu**
- 17 **a) Ievadapsvērumi**
- Tiesa savā 2018. gada 29. novembra spriedumā *baumgarten sports & more* (C-548/17, EU:C:2018:970[...]) ir nospriedusi, ka PVN direktīvas 63. pants, kopsakarā ar tās 64. panta 1. punktu, neļauj uzskatīt, ka nodokļa iekasējamības gadījums un nodokļa iekasējamība saistībā ar tādu aģenta veiktu profesionālā futbola spēlētāju iekārtošanas pakalpojumu sniegšanu, kāda aplūkota pamatlietā, par ko tiek veikti maksājumi, kas sadalīti vairākās daļās un kam uzlikti [oriģ. 6. lpp.] nosacījumi, un kas tiek maksāti vairāku gadu garumā pēc šīs iekārtošanas, notiek jau dienā, kad iestājas šī iekasējamība.
- 18 Tiesa to pamatoja, norādot, ka šāds pakalpojums, kuru veido sarunas par spēlētāja iekārtošanu klubā uz zināmu skaitu sezonu un par kuru atlīdzība tiek veikta maksājumos, kas sadalīti vairākās daļās un kam uzlikti nosacījumi, un kas tiek maksāti vairāku gadu garumā pēc iekārtošanas, šķiet, ir gadījums, ka pakalpojumi rada turpmākus rēķinu pārskatus vai turpmākus maksājumus PVN direktīvas 64. panta 1. punkta izpratnē (Tiesas spriedums, *baumgarten sports & more*, EU:C:2018:970, 29. un 30. punkts [...]).

- 19 Senāts, kas izskatīja attiecīgo lietu, savā spriedumā pēc tam piekrita iepriekš teiktajam un nolēma, ka uzņēmēji saistībā ar starpniecības pakalpojumiem, par kuriem atlīdzība tiek maksāta pa daļām, var atsaukties uz PVN direktīvas 64. panta 1. punkta tiešu piemērošanu ([..]), un attiecībā uz minēto strīdu pamatoja, ka tas nav atkarīgs no tā, vai, piemēram, nodošanas lietojumā gadījumā notiek laikposmam nepiesaistīta pakalpojuma sniegšana. Drīzāk esot pietiekami, ka atlīdzība par starpniecības pakalpojumu ir atkarīga no starpniecības sekmju ilglaicīguma (šajā gadījumā – spēlētāja palikšana uzņemošajā klubā uz visu nolīgtu līguma darbības laiku) [..].
- 20 **b) Par strīdīgo jautājumu**
- 21 aa) Jau PVN direktīvas 64. panta 1. punkta formulējums vien ir pietiekams, lai uz pirmo tiesību jautājumu varētu atbildēt apstiprinoši, lai arī tā ir tikai tiesību norma, kurā paredzēta atkāpe no PVN direktīvas 63. panta. Tas tādēļ, ka šeit aplūkojamajā gadījumā, kur runa ir par termiņu noteikšanu naudiskiem prasījumiem, piemēram, noslēdzot vienošanos par samaksu pa daļām, šīs tiesību normas formulējums liecina, ka pakalpojuma sniegšana rada turpmākus rēķinu pārskatus vai turpmākus maksājumus.
- 22) bb) Tomēr senātam ir šaubas par PVN direktīvas 64. panta 1. punkta interpretāciju. Šīs šaubas izriet no tā, ka ar šo tiesību normu no tās piemērošanas jomas ir izslēgta vienošanās par samaksu pa daļām, kāda pastāv arī šajā lietā gadījumā, kad preču piegāde tiek veikta, tās pārdodot uz nomaksu. PVN direktīvas 64. panta 1. punktā nav ietverts līdzīgs izslēgšanas kritērijs attiecībā uz tādiem pakalpojumiem kā šajā lietā aplūkojamie.
- 23 Iespējams, ka to var izskaidrot ar to, ka PVN direktīvas 64. panta 1. punktā Savienības likumdevējs ir tikai negrozītā veidā pārņēmis tiesisko regulējumu, kas, stājoties spēkā šai direktīvai, jau [oriģ. 7. lpp.] bija ietverts Padomes Sestās direktīvas 77/388/EEK (1977. gada 17. maijs) par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem (turpmāk tekstā – “Direktīva 77/388/EEK”), 10. panta 2. punkta pirmās daļas otrajā teikumā. Līdz ar to varētu būt pamats uzskatīt, ka laikā, kad stājās spēkā Direktīva 77/388/EEK, likumdevējs nebija apsvēris tam toreiz, iespējams, nezināmo pa daļām pakalpojumu gadījumā, taču, zinot situāciju šajā lietā, šo gadījumu būtu izslēdzis no PVN direktīvas 64. panta 1. punkta piemērošanas jomas – tāpat kā pārdošanu uz nomaksu preču piegāžu gadījumā.
- 24 Tādējādi tiktu panākta vienlīdzīga attieksme starp preču piegādēm un pakalpojumu sniegšanu.
- 25 Turklāt tikai gramatiski interpretēta PVN direktīvas 64. panta 1. punkta piemērošana varētu pamatot pārāk plašu PVN direktīvas 63. panta ierobežošanu. Tas tādēļ, ka šāda PVN direktīvas 64. panta 1. punkta burtiski saprasta piemērošana attiecībā uz pakalpojumu jomu galu galā izraisītu to, ka nodokļa saistības rodas nevis līdz ar izpildījumu, kā paredzēts PVN direktīvas 63. pantā,

bet tikai tad, kad tiek saņemts cenas maksājums atbilstoši PVN direktīvas 66. panta pirmās daļas c) apakšpunktā paredzētajam pilnvarojumam.

- 26 cc) Turpinājumā ir jānorāda, ka šī lieta, iespējams, juridiskā ziņā atšķiras no situācijas lietā *baumgarten sports & more* (EU:2018:970[...]). Lietā *baumgarten sports & more* (EU:2018:970[...]) runa bija par naudiskiem prasījumiem, kas bija atkarīgi no tā, vai ir izpildīts nosacījums, proti, iekārtotā spēlētāja darba līguma spēkā esamība konkrētos datos. Tas, vai šis nosacījums būs izpildīts sagaidāmajā datumā, starpniecības pakalpojuma sniegšanas brīdī nebija zināms.
- 27 Savukārt šajā lietā nav zināms tikai samaksas termiņš, nevis tas, vai tiks izpildīts nosacījums Tādējādi tāpat kā pārdošanas uz nomaksu gadījumā naudiska prasījuma esamība sagaidāmajā datumā bija zināma. *FG* konstatējumi, kas ir saistoši senātam [...], liecina, ka runa nebija par situāciju, kurā atlīdzība par starpniecības pakalpojumu tika maksāta atkarībā no sasniegto panākumu ilglaicīguma vai – tam pielīdzināti – ilgspējīguma [...]. Līdz ar to pretēji tam, ko apgalvo prasītāja, šeit nav arī runas par nosacījumu kā minētajā lietā.
- 28 dd) Visbeidzot – ir jājautā, kāda nozīme ir Tiesas spriedumā *baumgarten sports & more* (EU:C:2018:970[...]) izdarītajai atsaucei uz Tiesas 2015. gada 3. septembra spriedumu [oriģ. 8. lpp.] *Asparuhovo Lake Investment Company* (C-463/14, EU:C:2015:542, 49. un 50. punkts [...]). Tas tādēļ, ka minētajā lietā runa bija par konsultāciju pakalpojumu, kas tika sniegts pastāvīgi ilgākā laika posmā, savukārt šajā lietā sniegtais starpniecības pakalpojums nebija piesaistīts kādam laikposmam, bet tika sniegts vienreiz, konkrētā datumā. Tiesa minētajā lietā ir apstiprinājusi, ka PVN direktīvas 64. panta 1. punktā minētās sekas rada gadījums kad konsultāciju pakalpojumi klientam ir pieejami ilgstoši un atlīdzība par tiem tiek maksāta regulāru, paušālu summu veidā neatkarīgi no tā, vai attiecīgajā laikposmā izpildītāja faktiski ir sniegusi konsultāciju pakalpojumus savam klientam. Tas varētu liecināt par to, ka turpmāku rēķinu pārskatu vai turpmāku maksājumu pamatam vajadzētu būt to, ka rēķinā norādītajam izpildījumam visplašākajā nozīmē ir “saistība ar nākotni” vai “tālejoša ietekme”.
- 29 Tas atbilst jēdzienam “izpildījums pa daļām” dalībvalsts tiesībās, proti, *UStG* 13. panta 1. punkta 1. apakšpunkta a) punkta otrajā un trešajā teikumā, kuram nozīmīgi ir tas, vai izpildījums ir saimnieciskā ziņā dalāms kā, piemēram, nomas gadījumā ar nolīgtu ikmēneša nomas maksu. Uz šā pamata pretēji iepriekš minētajai judikatūrai (skat. iepriekš II.2.a) punktu) PVN direktīvas 64. panta 1. punkta piemērošana starpniecības pakalpojumiem ir jānoraida *a priori*.

30 c) Prejudiciālā jautājuma nozīmīgums

Valsts tiesību aktos nav ietverts PVN direktīvas 64. panta 1. punktam atbilstošs regulējums. Līdz ar to ir jāuzskata, ka nodokļa saistības rodas jau līdz ar pakalpojuma sniegšanu gadā, uz kuru attiecas šis strīds. Šī tiesību norma to nepieļautu, ja tā būtu jāinterpretē tādējādi, ka attiecībā uz pakalpojumiem tā ir piemērojama arī gadījumos, kad noslēgta vienošanās par samaksu pa daļām.

31 **3. Par otro prejudiciālo jautājumu**32 **a) Ievadapsvērumi**

No PVN direktīvas 90. panta 1. punkta izriet, ka pēc tam, kad veikts darījums, ai daļējas nemaksāšanas gadījumā nodokļa bāza saskaņā ar dalībvalstu paredzētajiem noteikumiem.

33 Ir jājautā, kāda nozīme, interpretējot šo tiesību normu, ir Tiesas judikatūrai, saskaņā ar kuru “PVN jomā nodokļa maksātāji rīkojas [oriģ. 9. lpp.] kā nodokļa iekasētāji valsts labā” (Tiesas spriedums, 1993. gada 20. oktobris, *Balocchi*, C-10/92, EU:C:1993:846, 25. punkts [..]). Šo funkciju – “kā nodokļa iekasētāji valsts labā un Valsts kases interesēs” – Tiesa ir izskaidrojusi tādējādi, ka nodokļa maksātāji “ir atbildīgi par PVN samaksu, tomēr [beigu] beigās tas kā patērētāji nodoklis ir jāmaksā gala patērētājam” (Tiesas spriedums, 2008. gada 21. februāris, *Netto Supermarkt*, C-271/06, EU:C:2008:105[..]).

34 **b) Par strīdīgo jautājumu**

Senāts uzskata, ka iepriekš minētajā Tiesas judikatūrā paredzētais nodokļu maksātāja uzdevums būt par nodokļa iekasētāju dod iespēju ar PVN direktīvas 90. panta 1. punkta piemērošanas palīdzību novērst to, ka nodokļa maksātājam nodoklis, kas maksājams par pakalpojumu sniegšanas laikposmu, būtu jāmaksā avansā vairāku gadu ilgā posmā (šajā ziņā skat. arī senāta 2017. gada 21. jūnija [..] lēmumā par prejudiciāla nolēmuma uzdošanu iekļauto trešo jautājumu, uz kuru Tiesai savā spriedumā *baumgarten sports & more*, EU:C:2018, 970[..] nebija nepieciešams atbildēt).

35 Tādēļ šai lietai nozīmīgi ir tas, vai ar nodokļa iekasētāja funkciju saderīgs ir pieņēmums, ka 2012. gada 7. novembrī sniegta pakalpojuma gadījumā nodokļa saistības rodas jau šajā gadā (ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzoša), nesamazinot nodokļa bāzi, lai gan saskaņā ar tobrīd noslēgto vienošanos atlīdzība par šo izpildījumu bija jāmaksā, veicot piecus ikgadējus maksājumus – ar pirmo samaksas termiņu 2013. gada 30. jūnijā. Tādā gadījumā prasītāja gadā, uz kuru attiecas šis strīds, būtu veikusi nodokļa samaksu avansā, lai gan pretizpildījuma saņemšana notiktu tikai vēlāk – piecus gadus ilgā posmā.

36 Šajā ziņā senāts piesardzības pēc norāda, ka dalībvalsts tiesību akti ietver tādu normu, proti, *USiG* 17. panta 2. punkta 1. apakšpunkta otro teikumu, saskaņā ar kuru, ja pēc samazinājuma PVN direktīvas 90. panta 1. punkta izpratnē apmaksā pēc tam tomēr notiek, nodokļa bāze ir jānovērtē no jauna, to palielinot (šajā ziņā skat. Tiesas spriedumu, 2017. gada 23. novembris, *Di Maura*, C-246/16, EU:C:2017:887[..]).

37 **c) Prejudiciālā jautājuma nozīmīgums**

Arī otrais jautājums ir nozīmīgs lietas izspriešanai, jo prasība ir apmierināma arī tad, ja tiek sniegta apstiprinoša atbilde attiecībā uz PVN direktīvas 90. pantā paredzēto samazinājumu. **[oriģ. 10. lpp.]**

38 4. Par lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu tiesisko pamatu

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu Tiesai ir iesniegts, pamatojoties uz Līguma par Eiropas Savienības darbību 267. pantu.

39 5. Par tiesvedības apturēšanu

[..]

DARBA VERSIJA